

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת תרומה תשע"ט

תרומה למשכן

עד שהיה צורך להכריז: "אין יותר צורך בנדבות נוספות!"

כאשר אדם נותן נדבה לצדקה או למצוות אחרות כמו תלמוד תורה או בנית בית כנסת הוא לא מפסיד בכלל! מדוע? קודם כל בגלל שהוא מרויח מצוה מאד גדולה וחשובה. השכר של המצוה מאד גדול ויקר. ויותר מזה, חכמינו אמרו "עשר כדי שתתעשר". מי שנותן מעשר לעניים או לבית המקדש וכדומה, ה' מברך אותו שיתעשר! לכן תמיד כדאי לזכור לתת צדקה ולעשות מצוות בכסף שלנו, וככה פלנו רק נרויח.

בפרשת תרומה מספר שה' אמר למשה רבנו שיבקש מבני ישראל לתת תרומה ונדבה לצורך בנית המשכן. כדי לבנות את המשכן היה צורך בחמרים רבים שחלקם יקרים, כמו למשל זהב וכסף. לכן משה בקש מבני ישראל שיביאו נדבה לבנית המשכן.

ילדים, מה אתם חושבים? האם בני ישראל הסכימו לתת מהכסף ומהזהב שלהם? האם הם התנדבו בראון?

התשובה היא: כן! בני ישראל הביאו כל כך הרבה נדבות למשכן,

2 שעת סיפור

6 מילים מבולבלות

ערוץ מאיר לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

שעת סיפור

הסתגלות לרע

ברחוב של עיר צמוד לכפר המרוקזי במקום רחב ומואר שנהג להחנות בשמים ומחזיקה במיטב הבשמים היקרתיים... אבל הקריז כי חנות זו מחזיקה במיטב הבשמים היקרתיים... אבל לא היה זה השלט שממשן את הקלחות. הריח - ריחם הנודף של הבשמים הטובים - הוא שממשן את הקלחות להכנס אל החנות ולהתבשם. הם עברו ברחוב שואפים לקרוב את ריח הניחוח ומתפתים להכנס ולרכוש, גם אם לא לשם כך יצאו לרחוב של עיר.

בעל החנות התפרנס בכבוד. על לקוחותיו נמנו בעלי הון וממון, נשות אצולה ובעלות טעם טוב שיידעו כי אצלו יוכלו למצא את המיטב שבמיטב, ואף שלמו על כך ממיטב כספם. מאשר היה, ונדמה היה שפך זה ימשך לנצח.

בקר אחד, בעודו מתקרב לחנותו השכם ההגלו זה שנים, כבר בקצה הרחוב הוא מרגיש שמשהו לא בסדר... הריח...

במקום ריח היסמין, הנרקיס ופריחת ההדרים העולים מחנותו בכל בקר וממלאים את הרחוב בריח משפר, עולה ריח צחנה נודף סרחון...

הוא מרגיש בחילה, ותחושת געל ממלאת אותו, ארוחת הבקר שלו מאימת להפך מבטנו... אין לאן לברח, הריח ממלא כל פנה, וככל שהוא מתקרב לחנותו, הריח רק הולך ומתחזק, מסריח ומתעצם.

הוא מתקרב ליעד מנסה להתעלם מהריח הנוראי, והנה הלא יאמן קורה ליד החנות, לא קרוב אלא ממש בסמוך חונה עגלת משא גדולת ממדים, פועלים ומרצים פורקים ממנה ארגזי עץ עמוסים בתכולה נודפת צחנה וגובילים אותה לאולם הסמוך לחנות הבשמים שלו. מתברר לו כי ממש בסמוך אליו, קיר נושק לקיר, עומד להפתח בית מסחר לעורות שלצדו מפלג ענק לעבוד עורות.

איסטניס הוא בעל חנות הבשמים, מרנן ונדין נפש, לא בחנם בחר את עסוקו בבשמים, והריח מחילא אותו, וממלא אותו בחילה. אבל לא זה מה שמטריד את מוחו ברגעים אלו. הפרנסה, היא שמטרידה אותו. הוא יודע שהריח המצחין הזה מגולל את הקץ על חנותו המצליחה. איש לא יתקרב יותר לחנות הבשמים, כשהריח מסביב משרד סרחון עז. גם הקלחות הקבוצים שלו בודאי ידירו את רגליהם מחנותו. הלכה לה הפרנסה...

הוא מתלונן, מוחה, צועק, מתחנן, מוכן גם לשלם לבדוקאי סכום יפה, ובלבד שיחפש לו מקום אחר. אבל כלום לא עוזר. הברדסאי מתעקש על זכויות החקית, אלו הן העבדות, תשלום אדם, אותו לא מעגנו כלום.

הבשם יושב בחנותו מנסה להצמיד אפו לצנצנות הבשם ולהרגע, אבל עיניו כלות, ריחה היא החנות מקונים, איש אינו דורך שם. החנות שתמיד הייתה מלאה ושווקת חיים, שוממה; הדלת שהייתה פתוחה לרוחה, מוציאה ריחות ניחוח לרחוב של עיר, סגורה ואטומה בנסיון למנוע מהריח המחילא

בתוך שעה קלה נפרץ הקיר בין שתי החניות, הבשם עוטה סנר עשוי בד גס ונגש לבחש בסידי, כשעל פניו ארשת סלידה. הברסקאי מביט ברחמים על שתפו האינסונים ונד בראשו.

ביום הראשון זה היה בלתי נסבל, הבשם חשב להקיא את בני מעיו בכל רגע נתון. תחושת הקבס מלאה את כל ישותו, הוא לא יכל לסבל את עצמו.

ביום השני כבר פחתה מעט תחושת הסלידה, ביום השלישי היו הריחות נסבלים יותר, ביום הרביעי היה זה רק ריח רע, כבר לא צחנה, וביום החמישי הוא נשם נשימות חפשויות מלא ראותיו כמו היה עומד בחנות הבשמים.

תקופה ארוכה עברה, החובות כסו זה מכבר, צרור החסכונות גדל ונהלך. ויכשהגיעו החסכונות לסכום נכבד באה אשת החיל והצעה בפייה, 'קצת תוכל בסכום הכסף שאותו חסכת לפתח חנות בשמים גדולה בקרבת העיר'...

והבשם לשעבר מנעה את פניו בסלידה ואומר: 'אני לא סובל אותם, את האנשים הרקוריים האלו, שאינם מסגלים לשאף אוויר פשוט, וזקוקים לניחוחם של בשמים'...

•

הבנתם? זה פחה של השפעה רעה! בתחלה סולדים, לאחר מכן מתרגלים, ובסופו של דבר מושפעים והופכים להיות חלק מהענין. לפעמים הסביבה מרגילה אותנו לדברים שהנפש הפכה סולדת מהם, אבל יש לה סבלנות, היא נותנת לנו להשלים עם זה, להיות עם זה, ובסוף להתחבר לזה ולהפוך לחלק מהענין.

זוכרים, לכל דבר אפשר להתרגל, זהו פח ההסתגלות גם לרע - הזדירותות מתבקשות.

הסיפור באדיבות "שלוש לעם"

לחדר ללא הצלחה רבה. ימים ארוכים קם בבקר צועד לחנותו וכולא עצמו בבדידות, מסרב להשלים עם העגדה שתם פרק הבשמים בחייו. הוא לא מסגל לחשב שעליו לסגר את חנותו המצליחה ולמכרה במחיר הפסד. אבל הימים עושים את שלהם, וביום אחד בהיר והגוף התריסים, ננעלו הבריחים, ועל החנות מבחוץ נתלה שלט מאיר עינים 'למכירה'.

דקות ספורות חלפו, ועוד בטרם הספיק לעזב את המקום, יוצא הברסקאי ממעבדת העורות שלו, סנר גדול ומצחין קשור למתניו, וכשחיף מאשר על שפתיו הוא פונה לבשם, הצעה בפיו: 'בוא נעשה עסק, נהפך לשותפים. את הקיר המפריד בין המעבדה לחנות נפרץ ונעבד יחד'. הבשם מעקם את אפו בסלידה, הוא אפלו לא מסגל לחשב על הרעיון. שכבר ממנו נודף סרחון, ובכל זאת הוא אומר: 'תן לי לחשב על הרעיון'.

הוא מנסה את מזלו, אולי יצליח למכר את חנותו ולקנות במקום אחר, יתכן שגילה בידו להשתמקם, להחזיר לעצמו את חוג הקוחותיו, ולבסס את פרנסתו מחדש. אבל הימים חולפים בלי שאיש יתעניין בשלט המציע את החנות למכירה, אך אחד לא יצר קשר, ואפלו לא להתעניינות גרידא. עד שהמציאות עשתה את שלה וגרמה לו להבין, שהסרחון פשוט מבריח את כלם, אין לו בררה, אם הוא רוצה בכל זאת להתפרנס, הוא חייב להענות להצעתו של הברסקאי, מה לעשות צריך לחיות.

כשאצבעותיו אווזות היטב ומהדקות את נחירי אפו זה אל זה, הוא נכנס אל הברסקאי, מהנהן בראשו ואומר בלחש: 'עשינו עסק'.

הגאון המתנשא / ב

"מה מביא אותך אליי באמצע השיעור?", שאל המנהל.
 "המורה אמר לי להגיע לכאן".

"מה קרה הפעם?"

"הפעם אני באמת צודק!", ענה אלי והסביר באריכות כיצד המורה מפלה את התלמידים האהובים עליו על פני שאר התלמידים.

"ואתה באמת חושב שהוא סתם מפלה אותו לטובה?", שאל המנהל.

"ברור! כל המורים אוהבים אותו, סתם בגלל שהוא גאון".

"ואם הוא גאון, למה לדעתך הוא קיבל ציון כזה?", חקר המנהל.

לשאלה הזו לא היתה לאלי תשובה. הוא באמת לא הבין מדוע מרדכי הגאון קיבל ציון כל כך נמוך. הוא היה בטוח שבכל המבחנים הוא מקבל 100...

דפיקה על הדלת, והמורה נכנס לחדר המנהל. "שלום המנהל, טוב שגם אתה פה. אנחנו צריכים קצת לברר מה קורה עם אלי היקר..."

אלי שוב לא התאפק והתחיל לדבר: "זה לא הוגן! תמיד את הגאונים כולם אוהבים, והשאר צריכים לחטוף הערות..."

"אלי, בבקשה שתוק עד שנשמע את דברי המורה!", גער בו המנהל.

המורה דווקא היה נינוח. "אלי, אני רוצה שתקשיב לי רגע. אולי זה יעזור לך להבין כמה דברים.

אני במקומך לא הייתי מתפלא על ההערה הטובה שכתבתי למרדכי. הייתי דווקא מתפלא, לפי דברך שהוא 'גאון מתנשא', מדוע הוא קיבל ציון של 60? מה, פתאום נעלמה כל החכמה שלו?!"

"באמת קצת התפלאתי על כך", הודה אלי.

"אז דע לך שמרדכי הוא ילד מאוד מיוחד. יש לו קשיים רבים. מסיבות שונות שלא כאן המקום לפרטן, הוא החל את לימודיו בבית הספר באיחור ורמת הלימודים שלו נמוכה יחסית.

זו הסיבה שהוא מסיים במהירות את עבודות הכיתה. לא בגלל שהוא גאון או מתנשא, אלא בגלל שהוא עושה מה שהוא מצליח, וממתין עד שהכיתה תסיים.

הציון שהוא קיבל הפעם – 60 – היה מאוד מפתיע לטובה. זו הייתה התקדמות אדירה מבחינתו, ולכן עודדתי אותו. אבל אצלך", המורה הפסיקה והסתכל על אלי במבט חודר, "הציון 60 הוא בהחלט לא מספיק. אתה ילד נבון ומוכשר, יושב בכיתה ויכול ללמוד ולהשקיע. ממך אני מצפה ל-80 ו-90 אם לא ל-100".

המורה הפסיק את שטף דבריו. אלי השפיל את מבטו. הוא הבין עד כמה טעו הוא ופיני בהכרת מצבו של מרדכי. וכאילו כדי לאשר את מחשבותיו אמר המנהל: "נראה לי שהדבר החשוב ביותר שעליך ללמוד מכל הסיפור, אלי, הוא שצריך להיזהר מלשפוט אנשים בצורה פזיזה. אנחנו נוטים לפרש מעשים של אנשים בצורה שלילית, ולפעמים גם מדברים על כך עם חברים, ומשחירים את פניו של הזולת. עם קצת לימוד זכות וסבלנות, נוכל לגלות שהאנשים שסביבנו הם אנשים טובים ונחמדים הרבה יותר ממה שדמיינו. זה יעזור לנו ולסביבה לחיות חיים טובים ומאושרים יותר".

נכון או לא?

1. ה' הראה למשה כיצד המשכן יראה.
2. הגובה של ארון הברית היה 3 אמות.
3. ארון הברית היה עשוי מזהב בלבד.
4. מעל הארון היו הכרובים.
5. למנורה היו 8 קנים.
6. קרשי המשכן נעשו מעצי שיטים.
7. שולחן לחם הפנים עמד בקודש הקודשים.

חידת חדגא:

אילו אישה ואחותה הנזכרות בפרשה? מצאו לפחות 2 זוגות.

חידת פולקע:

מה הקשר בין כפתור בחולצה, פרח בגינה וגביע לקידוש?

מילים מבולבלות

לפניכם מילים מבולבלות (או צמדי-מילים מבולבלים)
מתוך "שביעי" של הפרשה. תוכלו למצוא את המילים הנכונות?

הד קם

המתין

אדון הים

צרחו

מה נשך

מי קלע

מכס

מעשיר

עשו מחרשה

ארגונים

ששש מזור

נפוץ

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

טליה: הכי אני אוהבת את מנורת הזקב! היא היתה מזקב וְהאירה אור יפה!
יונתן: נכון, ככה היה אור לכהנים בבית המקדש!

בני: נראה לי שזו לא כל כך המסרה של המנורה. המנורה היא כלי מכלי השרת בבית המקדש, היא נועדה לכבוד ה' ולא כדי להאיר לכהנים!

טליה: מה פתאם? מה, ה' צריך שייעשו לו אור? הרי הוא רואה הכל בלי אור!
בני: נכון, אבל מה שבטוח הוא שהמנורה לא נועדה לעשות אור לכהנים. אני בטוחה לא כל כך יודע בשביל מה ה' צריך שייעשו לו אור...

נעמה: הדיון שלכם נכון ומענין מאוד! בני צודק שהמנורה היא מכלי המשכן והמקדש ובודאי לא נועדה כדי להאיר לכהנים. ואת השאלה שאתם שואלים כבר שאלו חכמינו: "וכי לאורה הוא צריך?" "כלומר, האם ה' צריך את האור של המנורה? הרי הוא מאיר לנו ולכל העולם!"

בני: יפה... אז מהי התשובה?

נעמה: אז קודם כל נראה לי שההסבר הפשוט הוא שהמנורה נועדה לשם כבוד. כמו שהמשכן כלו היה עשוי בצורה יפה מאוד ומכבדת, כך גם אור המנורה מכבד את המקום. תארו לעצמכם ארמון מפואר שבתוכו הכל חשוך... זה לא מקבץ.

טליה: אה, הבנתי! זה לא נועד כדי להאיר לה', אלא רק כדי לכבד את בית המקדש!

נעמה: נכון מאוד. אבל חכמינו אמרו שלמנורה היתה מסרה נוספת, והיא: להעיד שהשכינה שורה בישראל. במנורה התרחש נס מיוחד שאחד הנרות היה דולק באופן על-טבעי וזו היתה מעיד על השראת השכינה בבית המקדש, וככה כל העולם ידע שה' משרה את שכינתו בתוך עם ישראל!

בן

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!